

NEW YORK TIMES  
BESTSELLER

# A Cuban Girl's Guide to Tea and Tomorrow

a teázás és  
a jövő rejtelmei



LAURA TAYLOR NAMEY

LAURA TAYLOR NAMEY

# A Cuban Girl's Guide to Tea and Tomorrow

a teázás és  
a jövő rejtelsei



Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

# 1

**N**EVezzük, AMINEK AKARJUK. Nyaralásnak. Érettségi ajándéknak. Vagy akár menekülésnek. Én csak annyit tudok, hogy sosem jártam még ilyen messze Miamitól.

Azért vagyok itt, mert a Kubai Orvosság nem segített. Pedig egyidős az örökkévalósággal, és megvan a maga receptje. Bár a hozzávalók családonként változók, a lényeg mindig ugyanaz: ha összetörök a szíved, a családot majd összekapar. Csakhogy nincs az az étel vagy család, ami meggyógyítaná a fájó szívem, úgyhogy mintha csak Mami egyik szappanoperájának a cselekményéből vették volna az ötletet, inkább jól rászedtek.

– Következő, kérem! – A londoni Heathrow vámisztjtje előreint engem. – A látogatása célja, hölgyem? – kérdezi, miután átnyújtom neki az útlevelemet.

Eltelik két másodperc, majd négy, aztán érkezik az égbekiáltó huzugságom:

– Nyaralás.

Lakatot teszek a számra, ugyanis Spencer, a nyári vendéglátóim egyike már vár engem, és legalább annyira vágyom rá, hogy bevoncsoljanak a másodlagos biztonsági átvilágításra, mint egy foghúzásra vagy egy nőgyógyászati vizsgálatra. *Dios*, legszívesebben mindent

rázúdítanék erre az ügyintézőre, és eltörölném a mai napot. Alig bírok ellenállni a késztetésnek, hogy közelebb hajoljak a jól vasalt, kék egyenruhájához, és vicsorogva odavessem:

– *Itt.* Vagyok. Ugyanis nem elég, hogy a hõn szeretett *abuelitám*<sup>1</sup> meghalt, de két hónappal a halála után a legjobb barátnõm is magamra hagyott, a barátom pedig, akivel három éve együtt voltam, közvetlenül a végzõs bál elõtt ejtett. Én ezt tripla csapásnak hívom. Kiderült, hogy nem sikerült kellõen hamar túltennem magam az eseményeken, úgyhogy a családom ideküldött „megnyugodni”. Nem akartam én a maga Angliájába jönni, de Mami bevetette a legnagyobb trükkjét, ami még a guavás édességeknél és a szívfájdalomra elõírt más közismert kubai gyógyíreknél is hatásosabb. *Abuelával* állt elõ. Szóval, hogy a kérdésére válaszoljak, *nekem* semmi célom a látogatással.

*Puff!* Az ügyintéző lepecsételi az útlevelemet, és felém csúsztatja.

– Érezze jól magát!

*Az kizárt dolog.*

Két órával késõbb egy többnyire néma autóbuszos utat, majd egy teljesen néma taxizást követõen a sofõr egy olyan helyen tesz ki bennünket, amit eddig csak képeken láttam. Sajnos a napfényrõl megfeledkeztek. Reszketek a borongós égbolt alatt, miközben Spencer kibányássza a csomagtartóból két jókora bõröndömet.

Hát ez lenne Winchester, Hampshire, Anglia.

Átvágok a keskeny utcán, és elindulok a Bagoly és Varjú panzió felé. Akárcsak a többi épület a városban, ami mellett elhaladtunk, a Bagoly és Varjú is pont úgy fest, mintha épp most lépett volna le egy

---

<sup>1</sup> Nagymama.

Jane Austen-regény lapjairól. A hatalmas, esküvői tortára emlékeztető narancsvörös téglalapú épület az egész háztömb fölé magasodik. A bejárati oszlopokon felkúszó borostyán zöld érhálózatként szövi be a háromszintes panziót. Történelem szivárog az egész helyből.

Miamiban semmi sem ilyen öreg. Még Señora Cabral sem, aki még most is minden hétfőn bebotorkál a családi pékségünkbe, és annyira öreg, hogy már akkor is *tan vieja*<sup>2</sup> volt, mielőtt a szüleim megszülettek.

Spencer Wallace begördíti a bőrröndjeimet egy rózsával benőtt lugas alá. Ahogy itt látom Spence-t, és nem Miamiban, amikor a feleségével és a fiával jártak nálunk, rájövök, hogy a külseje tökéletesen illik ehhez a panzióhoz. Épp csak őszülő vörös haj. Rövid körszakáll és bajusz. Ráadásul vastag tweedzakót visel. És ez a pillanat volt az, amikor először pillantottam meg a távoli rokonomat a reptéren, ami még annál is szurreálisabbá tette az utazásomat, mint amikor felszálltam a gépre. Mami és Papi egy olyan országba küldtek, ahol a férfiak tweedzakót viselnek. *Júniusban*.

– Erre gyere, Lila! – szól oda Spencer a bejáratból. – Cate már biztos visszaért a fizioterápiáról. Kellemes meleg van idebent. – A vállamba bokszol, amikor becsukja mögöttünk az ajtót. – Bocsnat! – teszi hozzá, majd újabb aggodalmas pillantást vet a ruhámra, amiben utaztam, ugyanolyat, amit azóta villogtat felém, amióta végeztem a vámvizsgálaton. Mint azt a Heathrow Ötös Terminálján felfedeztem, a fehér farmerem, arany szandálom és vékonyka rikító rózsaszín trikóm nem épp tipikus választás angliai vakációkra, még kora nyáron sem. Pedig ez *teljesen normális* az én Miamimban. Akár fázom, akár nem, nem érdekel.

---

<sup>2</sup> Nagyon öreg (spanyol).

A panzióban meleg van, de nincs fülledtség, és vaj- meg cukorillat terjeng. Beszívom a levegőben érződő szagokat, és igyekszem bent tartani. Az ismerős illat az egyetlen, ami jelenleg az otthonomra emlékeztet.

*Tia* Cate bukkan fel a fényes falépcső tövében.

– Á, hát itt van! – Odajön hozzám, és átölel. – Sajnálom, hogy nem tudtam kimenni eléd a reptérre Spencerrel, és még az autót is el kellett rabolnom.

– Teljesen rendben volt a transzferbusz – motyogom a szűrős gyapjúval borított vállába. Szőke kontya a tarkóján ugyanolyan, amilyenre emlékszem, a kiejtése azonban jóval fakóbb, mint korábban. Ezt teszi Anglia huszonöt év alatt egy venezuelai nővel, leánykori nevén Catalina Raquel Mendozával? Itt, ebben a hampshire-i középkori kisvárosban a férje mellett ő Cate Wallace.

– Nézzenek oda! Mindjárt betöltöd a tizenyolcat! – Cate összevont szemöldökkel lép hátra. – Menj csak be a szalonba egy teára, amíg Spence felviszi a csomagjaidat! A tűz már ég, és hozhatok neked egy pulóvert, mielőtt kipakolsz. Az a vékonyka blúz... Nem szeretnék, hogy megfázz!

Összeszorul a mellkasom, és akkor... megtörténik. Itt, a Bagoly és Varjú hangulatos előterében, a maga viharvert parkettaléceivel a szandálom alatt és a hegyes esernyőkkel telitűzdelt tartókkal az ajtó mellett. Nem a miami reptéren, amikor még akkor is letörölhetetlen fintor ült az arcomon, amikor letudtam a kötelező puszköröket *mis padresszel*<sup>3</sup> és a nővéremmel, Pilarral. Nem akkor, amikor néztem, amint a városom csillagporszerű fényei eltűnnek a repülőgép szárnya alatt. Akkor nem sírtam. Nem ment. De Catalina-Cate

---

<sup>3</sup> A szüleimmel (spanyol).

Wallace kihozza belőlem, amit kell, és nem bírom megállni. Könny gyűlik a szemembe, és összeszorul a torkom egy emlékre, ami sosem fog eresztetni.

*¡Ponte un suéter, que te vas a resfriar!*

Vegyél fel egy pulóvert, különben megfázol! A mantrák legkubaiabb mantrája. A tetoválás a homlokunkon. Kitörölhetetlen tintával írták bele az ibolyaillatú füzetekbe. Ezt kiabálják az ablakokból elképesztő hangerőn a Little Havana városrész utcáin jégkrémet nyaló gyerekeknek. Az *abuelám* jobbra-balra dobálózott a képzeletbeli pulóverkupacokkal. Egészen addig a hideg, márciusi reggelig, amikor többé már nem tudott. A legesleghidegebb napon.

A kezem odaröppen a nyakamban függő aranygalambos medálhoz, Abuela négy évvel ezelőtti ajándékához. Cate észreveszi, és finom vonásai lehervadnak.

– Jaj, a te drága abuelitád! Annyira csodás nő volt, kedvesem!

Kedvesem. Nem *mija*<sup>4</sup>. Az angol Cate nem mond ilyet.

– Gyakorlatilag engem is Abuela nevelt fel. – Cate belenéz a püf-fedt szemembe. – Annyira rossz volt, hogy nem tudtam elmenni a temetésre!

– Mami megértette. Hosszú az út. – Négyezer-háromszáznolcvan mérföld.

Cate a tenyerébe veszi az arcom. A mozdulat annyira emlékeztet Abuelára, hogy ismét folyni kezdenek a könnyeim.

– Áruel el az igazat! – mondja. – Bár épp most volt a nyakműtőtem, anyád még haragszik rám emiatt, igaz?

Elnevetem magam. Anglia nem vett el mindent. Ahogy az ajkát biggyeszti, kidülleszt a csípőjét, és kihívó tekintete pontosan arra a

---

<sup>4</sup> Drágám.

Cate-re emlékeztet, akit Wallace-ék legutóbbi miami útjáról ismer-  
tem.

– Hogy találd ki?

– Teljes szívből szeretem anyádat. De még a *telenovela mujeres*<sup>5</sup> is  
leckéket vehetnének tőle.

Szappanopera-dráma. Mami sosem járt főiskolára, de ha járt volna, a fő- és a minorszakja is a dráma lett volna. Annak is kiváló szak-  
értője, hogy pontosan az ellenkezőjét tegye annak, ami számomra a  
legjobb lenne.

– Keresz egy helyet a szalonban, amíg idehozom a teát, amit Polly  
készített nekünk – mondja Cate, és a boltíves bejárat felé int, majd  
elsiet.

Leveszem a fekete keresztpántos táskámat; a vámpapírok kikan-  
dikálnak az első zsebéből. *Érezze jól magát!* A lehető legkisebb gala-  
csint gyúrom a papírból. Nincs az az állítólagos vakáció, ami helyre  
tudna hozni engem.

---

<sup>5</sup> Szappanopera női szereplői.



## 2

MÁR LÁTOM, HOGY A BAGOLY ÉS VARJÚ VENDÉGEI miért vannak úgy megveszve a szalonban felszolgált délutáni teáért, de ebben a scone-ban<sup>6</sup> túl sok a cukor. Bár a textúra szinte tökéletes, sok cukrász elrontja az édesség beállítását. A liszt, a vaj és a cukor csupán ízvivő anyagok – a fűszereket, kivonatokat, a gyümölcsöket, a krémeket és a csokoládét hordozzák. Egy süteménynek sosem kell túl édesnek lennie. Csak feledhetetlennek.

Nem mintha akkora scone-szakértő lennék; valójában soha nem sütöttem. Négy hónapja ettem utoljára, amikor Pilar délutáni teával akarta megünnepelni a huszonegyedik születésnapját a Miami Biltmore Hotelben.

Akárcsak az a történelmi helyszín, ez a szalon is inkább tűnik festménynek, mint szobának a jégkék falaival meg a brokátanyagaival. Mintha én is egy rajzolt szereplője lennék valaki más életének.

Az lenne a címe, hogy „Kubai lány agyoncukrozott scone-nal, Nem-Miamiban”.

– ...meg sétálni, és a természet is olyan közel van! A vendégbiciklivel bárhova elmehetsz, és vééégre tényleg kipihenheted magad.

---

<sup>6</sup> Az angolok édeskés pogácsája, általában tea mellé fogyasztják.

A belváros tele van kávézókkal meg kis üzletekkel, amiket biztosan imádni fogsz. – Két korty erős tea között, az elmúlt öt percben, Cate megpróbálta eladni nekem Winchestert, mint valami ingatlanügynök.

Én egész végig mereven mosolygok, mintha el *tudná* adni.

– Jól hangzik! És köszönöm, hogy itt lehetek. – Abban a képzeletbeli sávban lebegek, ami aközött húzódik, hogy legszívesebben minden szavamat belefotjanám a rózsamintás teáskannába, illetve hogy szeretnék tiszteletet mutatni a nő felé, akit születésem óta ismerek.

– Csak semmi maszlag! – mondja Cate. – Velem lehetsz őszinte.

– Rendben. – Egy minden méltóságot nélkülöző koccanással teszem le a teáscsészémet. – Nem akarok itt lenni. – Család ide vagy oda.

A szavak hallatára a szeme sem rebben, tekintete hűvös, mint a fehér, márványos égbolt az ablakon túl. Cate ujjá a teáscsészéje peremén köröz. Ovális formájú körmén csillog a feketecseresznye-színű lakk.

– Hát persze hogy nem. Nem kell színlelned. De a szüleid úgy vélik, hogy jót fog tenni egy kis idő a távolban...

– És mi van azzal, amit én gondolok? Amit *én* érzek? – Egy elromlott lemez vagyok, ami azóta ugyanazt a szöveget ismételteti, amióta lefoglalták a repjegyemet. A segítség, amire szükségem van, négyezer mérföldre innen található, túl az Atlanti-óceánon. Az az a hely, ahol hetekkel ezelőtt mindenem megvolt, amire vágytam. Az az a hely, ami otthont ad a pékségünknek, amit hamarosan én fogok átvenni – és ami mindig is hűséges lesz Abuela emlékéhez. *Panadería La Paloma*. Az emléke és a szelleme most is ott van a falak között, én viszont nem.

Nekem nincs szükségem Angliára. Miami az én kabalavárosom. Az otthon, ahol annyiszor nyertem már az elmúlt tizenhét év során! Hívogat engem, sűrűn a véremben, és mélyen a csontvelőmben. *Az enyém vagy*, mondogatja. *És máskor is nyerhetsz még.*

Itt viszont nem. Angliában nem.

Miamiban köttettek a legdrágább kapcsolataim, amelyek után titokban sírni szoktam. Abuela. Andrés. Stefanie. A szívem és a testem és az emlékeim nem érnek véget velük. Nyolcvanöt Angliában töltött nap alatt túl sok minden változhat még meg, és nem leszek otthon, hogy megakadályozzam.

– Fáj a szíved, Lila. És halálra rémítetted a szüleidet – közli Cate.  
– A mentális egészség sokkal fontosabb, mint hogy azon nyomban átvedd a La Palomát.

*Bueno.* Jól van. Ezek szerint a semmi maszlag szabály mindkét irányban érvényes. *De megbirkóztam volna veled.* Több időre van szükségem, nem több beszélgetésre. Nem több térre. Mami és Papi ezt miért nem értik meg?

Cate egy szőke tincset tekerget, ami kiszabadult a kontyából.

– Egyvalamit ígérj meg, mert mindketten ismerjük a *tu mamá* haragját.

Rávillan a szemem, amikor meghallom a spanyol szavakat.

– Próbáld meg megtalálni itt a helyed! Esetleg egy kicsit érezd jól magad. De csak óvatosan, rendben? – Mintha az elmúlt fél órában, amit velem töltött, egy kissé délnyugatisodott volna a kiejtése. – Ne menj futni az éjszaka közepén, meg ne csinálj semmi... felelőtlen-séget!

Felelőtlen-séget. Ahogy két héttel ezelőtt? Az arcom lángra lobban a felindultságtól és a megbánástól. *Annyira felelőtlen voltam! És nem-törődöm.*

Azonban egy szót sem szólok. A reakciómat Polly fekete ribizkés scone-jának utolsó falatjai mögé rejtem. Igen, túl édes.

A tea fele még a csészében van, amikor Cate megpaskolja a karomat.

– Gyerünk, rendezkedj be! Spence mostanra már biztosan felvitte a bőröndjeidet.

Feláll és int, hogy kövessem az előcsarnokba, majd felfelé, a kanyargós lépcsőn.

A Bagoly és Varjú panzió első emeletén nyolc vendégszoba található. Cate említette, hogy mind foglalt, ám a faburkolatú folyosón most csupán sárgaréz falilámpák sora világít. Jókora aranyszínű madárszárnyak díszítik mindegyik darabot.

Megállunk egy széles, jelöletlen ajtó előtt, mellette a falon egy kis billentyűzet számokkal.

– Ez a lépcső vezet a magánlakásunkhoz. Az ajtó kódja Miami irányítószáma, a környéké, ahol régen laktunk. – Cate vonásai ellágyulnak, ahogy rátör a nosztalgia. Amikor a szülei Miami-ba költöztek Venezuelából, Cate rengeteget időzött Abuelánál a Mamival, az lett a második otthona. Pillarral sosem hívtuk nagynéninek. Mindig is a *tía*nk marad.

Int, hogy üsse be az öt számjegyet, amit jól ismerek. Egy pityyenes után kinyílik a zár, és mögötte feltárul egy újabb faragott korlátos lépcső.

A lépcsőfokok egy hatalmas loftszerű térbe vezetnek. Cate rámutat az egyik folyosóra.

– Spence-nek és nekem arra vannak a szobáink. – Megfordul, és végigvezet a nappalin, ami az ellentétes szárnyban található. – Ezen az oldalon van a te vendégszobád, egy fürdőszoba és Gordon szobája. Most a könyvtárban van a tanulócsoportjával.

Van valami halvány emlékem arról, hogy mintha azt mondták volna, az iskolai vizsgák errefelé a nyárba is bőven belelőgnak.

– El sem hiszem, hogy Gordon már tizenhat!

Cate elvigyorodik.

– És olyan magas, hogy alig fogsz ráismerni! Amikor legutóbb találkoztatok, lehetett vagy tizenkettő. Még a Key West-i utunk előtt.

– Igen, előszeretettel rohagált a La Paloma konyhájában, míg te és Mami *cafecitót*<sup>7</sup> iszogattatok odakint. – Sötét hajam az arcomba hullik, és repülőgépszaga van. Hátragereblyézem. – Minden tálcáról megpróbált elcsenni egy empanadát, amit Abuela kivett a süteiből, aki emiatt folyamatosan a konyharuhájával csapkodta, de ez nem szegte kedvét.

Az emlékek áradata úgy csíp, mintha befőttesgumival csapkodnának.

Elkapom a tekintetem, majd Cate megszorítja a vállam. Kinyit egy faajtót, és bedugja a fejét.

– Itt is vagyunk. Tudod, hol találsz. Vacsora hétkor.

Amikor egyedül maradok a szobában, ahol a következő nyolcvanöt napot fogom tölteni, megpillantok egy valódi, baldachinos ágyat. Nem valami IKEÁ-s darab, hanem egy igazi régenskori bútor. Ledobom a táskám, és végighúzom az ujjamat a cseresznyefa felületen. Akárcsak a panzió többi része, ez is réginek tűnik.

Spencer egy szürke bársonypad mellé tette a táskáimat. Szemügyre veszem a helyiséget: egy komód, a tetején tévével, szürke, virágos, kétszemélyes kanapé, íróasztal. Az egyik oldalon jókora osztott üveges ablak engedi be az utca alkonyi fényét. A másik külső falon egy szélesebb ablakot látok, csak az fogantyúval nyílik. Félrehúzom a

---

<sup>7</sup> Kávét.

krémszínű selyemfüggönyt. Az ablakkeret paranormális nyikorgást hallat, amikor elfordítom a kilincset, és derékig kihajolok. A párkány fölé dőlve a fák koronáján át egy körbekerített templomkeretet látok, ami a Bagoly és Varjú azon oldalához simul, ahol lakom. Kell egy kis idő, mire a szemem alkalmazkodik, és átáll a pálmafák meg barackszínű vakolatok látványáról a viharvert téglákéra és a csúcsos tetejű templomokéra – amilyen a szomszédos kőből épült plébánia is.

Az új szobám egyszerűen fantasztikus. De ettől függetlenül, a lelkem mélyén legszívesebben ökölrel verném a falat, és kiordítanám magamból azokat az állatias hangokat, amik egész nap visszhangoztak a fejemben. Egész márciusban, áprilisban és májusban. És közben legszívesebben elbújnék a pihe-puha paplan alatt.

Megelégszem azzal, hogy odahúzzam az ajtóhoz a bőröndjeimet – még nem állok rá készen, hogy berendezkedjek az új valóságomban. Az ágyon kicipzázom a jókora válltáskámat. Ott lapul benne Miami. Mami citromos-ecetes csempetisztítójának meg az én gardéniás szobai légfrissítőmnek az illata tapad a benne lévő minden darabhoz, amire ma este szükségem lesz. Akár Abuela is bepakolhatta volna ezt a táskát.

Hála neki, Pilar és én soha nem szállnánk repülőre anélkül, hogy belesuvasztanánk egy fehérneműt és egy váltás ruhát a válltáskánkba. *A légitársaság bármikor elveszítheti a csomagodat!* Abuela sosem bízott a poggyásrakodókban.

És én sem bíztam rájuk ezeket a tárgyakat. A leggings és egy hosszú póló után előveszem Abuela jellegzetes fehér kötényét. Azt, amit az ölemben tartottam a temetésén. Aztán egy családi képet rólam, a szüleimről és Pilarról a bácsikánk udvarán. Meg egy kicsi fotót Abueláról, amit tavaly lőttem, a termete apró, haja vagány, rövidre nyírt,

ősze hajlik, és a *café con lechéből*<sup>8</sup> meg *pan tostadóból*<sup>9</sup> álló egyszerű reggelije fölött mosolyog.

A családban mi ketten voltunk Abuelával, akik megszállottan gyűjtögették a *recuerdost* – *mementost*<sup>10</sup>. Piliből hiányzik a szentimentális gén, Mami pedig utálja a kacatokat. De Mami még nem vette le a képeslapokból, fényképekből és kis szobrokból és szárazvirágokból álló kis oltárát Abuela komódjáról. Egyelőre nem alakította át a szobáját vendégszobává, és a viseltes kerti papucsát sem távolította el az udvarról. Ezúttal még az anyám is megtartott néhány holmit.

Felállítom a *saját* áttelepített oltáromat, a Miamiából hozott tárgyaimat kipakolom az éjjeliszekrényre. A szívem elfacsarodik a válltáskámban rejlő utolsó holmi láttán: a Miami Egyetem fehér pólóján, amit Stefanie-nak vettem. Nagyon fontos emlék, két legjobb barátnő tervének mementója, amit még nem vagyok képes egy fiók mélyére suvasztani.

Ez a póló a legfőbb oka annak, hogy itt vagyok.

Két héttel ezelőtt a megkéssett csomagban rejlő fehér póló ugyanazon a napon érkezett meg a Panadería La Palomába, amikor Stefanie gépe felszállt, akár egy beteg tréfa. Stef mégsem a Miami Egyetemre fog járni. A barátnóm nem Miamiában lesz. És nem velem.

A vég kezdete két nappal a póló kiszállítása előtt következett be. Ugyanúgy huppantam le az ágyára, ahogy mindig, leszámítva, hogy ezúttal egy hatalmas sporttáska terpeszkedett Stef szőnyegén. Az útlevele és az utazási papírjai meg egy boríték hevert az asztalán a dél-floridai Katolikus Misszió logójával.

---

<sup>8</sup> Tejeskávé.

<sup>9</sup> Pirítós.

<sup>10</sup> Emlékeket - emléktárgyakat.

A vég legvége pedig akkor jött el, amikor nekiálltam ajtókat csapkodni, és kirohantam a házból, ahol éveken át családtagként fogadtak.

A kettő között pedig a legjobb barátnőm bevallotta, hogy egy egészségügyi segélyszervezettel fog elutazni két évre, amire november óta készül. Hónapok óta járt egy képzésre, amit egyszer sem említett. Stef egy szó nélkül elcserélte a Miami Egyetemen megszerzett helyét egy távoli afrikai falura.

Két héttel ezelőtt, amikor egyedül voltam a pékség irodájában, az egyetem logóját bámultam a pólón. A szavak, amiket egymáshoz vágtunk, úgy vertek, mint a jégeső.

*Nem tudtál volna szólni róla?*

*Lila, úgy sajnálom! Le akartál volna beszélni róla.*

*Ez nem igaz.*

*Muszáj elmennem.*

*Té teljesen átszervezted az életedet a hátam mögött?*

*Épp most veszítetted el az abueládat. És azok után, ami Andrésszel történt... Ráadásul te is tudod, hogy küzdöttél volna ellene. És nyertél volna, mint mindig.*

Aztán hazarohantam, és az előző héten készült közös érettségi fotónk fölött zokogtam. Az én barna sörényem meg az ő szőke tincsei leomlanak a talársapka alól, ami az elmúlás sötét színét viseli.

A puha dzsörzépóló a kezemben a *panadería*<sup>11</sup> irodájában egyetlen tényt erősített meg bennem: a gyászom átalakult, a vonalból, amely két végpontot – Abuelát és Andrést – kötött össze, új formává módosult.

Egy háromszöggé.

---

<sup>11</sup> Pékség.



És ez a tripla csapás olyan hatalmasan magasodott fölém, hogy képtelen voltam lerázni magamról. Nem találtam meg magam a fekete üresség alatt. A szívem darabokra tört, a légzésem pedig vihar előtti csenddé változott. Meg kellett mozdulnom. El kellett futnom.



**Recept arra az esetre,  
ha magadra hagyna a barátnőd**

*Lila Reyes konyhájából*

**Hozzávalók:** Egy megpakolt sporttáska Papi irodájában. Egy pár Nike futócipő. Egy neonkék trikó. Egy Adidas kompresziós futónadrág.

**Elkészítés:** Vedd fel a felszerelésedet, és szaladj ki a hátsó szervizbejáraton. Indulj el a drága szülővárosodban, a te Miami-ban. Elég nagy lesz ahhoz, hogy elnyeljen. Szerezd vissza azokat a helyeket és utcákat, amelyek ismernek *téged*, amelyek ismerték a benned élő szeretetet és örömet, mielőtt az elmúlt három hónap annyi mindent elvett tőled. Kérd vissza mindet.

*\* A családod előtt ne említsd a dolgot Stefanie-val. Ez a te fájdalom, és neked kell kezelned.*

**Hőmérséklet:** 245 fokon – ami pontosan annyi, amennyinek Miami levegője érződik, amikor délután mész el futni.



Aznap délután, két héttel ezelőtt hátramentem a parkolóba, és a kulcstartómon és a telefonomon kívül mindenemet bezártam a türikizkék Mini Cooperembe. Hajolgatva és nyújtogatva készülődtem a tevékenységre, amiben a második legjobb voltam. Messzebbre

futottam, mint valaha, akkora távolságra, amiért mások érmekeket és szalagokat kapnak. Az én díjam egyedül az önfejű makacsságomért kapott elnyűtt ajándék volt. Órákon át minden egyes vészjelzés mellett elrohantam, amit a testem kiköpött magából, átszelve a városrészek határait, mire eljött a vacsoraidő, majd el is telt. Egyetlen gondolat szelte át az izzadságot, a hőséget és fájdalmat, amíg a végtagjaim végleg megadták magukat: Ha elég messze eljutok, talán sikerül kifutnom a saját bőrömből.

Ma pedig azon tűnődöm, hogy Stefnek igaza volt-e, hogy valóban rá tudtam-e volna beszélni, hogy gondolja meg magát. Végül is, a meggyőzési képességeim csak a családomon nem működtek.

Lerogytam a szürke bársonypadra, és igyekeztem a lehető legmozdulatlanabb maradni. Azt játszottam, hogy ha nem mozdulok, az a hely sem fog, ahonnan jövök. West Dade bezárul a térbe és az időbe, amíg haza nem érek.

### 3

M IUTÁN HUSZONNÉGY ÓRÁT TÖLTÖTTEM A SZOBÁMBAN, fogalmam sincs, milyen idő lehet odakint, vagy hogy hány lépés választja el a panziót Winchester belvárosától. Ismerem az összes titokzatos foltot a mennyezeten, és tudom, hogy hat lépés vezet az ajtómtól a fürdőszobáig. Tizenöt a fenti konyháig és vissza.

Wallace-ék nem tesznek megjegyzéseket a hibernációmra, és újra meg újra tálcákat találok a konyhapulton, teli étellel – milyen kedvesek! Az egyikén egy üzenet is állt:

*Pihenj! Majd én jelentkezem a családnál.*

*Mami még csak hatszor hívott. – Cate*

Cate az ajtó mellé húzott bőröndökre sem szól semmit. Vagy a lemerült telefonomra, ami a lemerült laptopom tetején hever.

És még ott van Pilar is. Magam elé képzelem a nővérem tartózkodó mosolyát és a higgadt, józan tekintetét, és azon merengek, vajon hány üzenetet küldött már nekem. Vagy lehet, hogy inkább nem akart nyaggatni, mivel sejti, hogy úgysem bírom sokáig, hogy ne adjak magamról életjelet?

A telefonomra pillantok, az életem legkedvesebb szereplőjének kihangosítójára, akitől mindössze húsz másodperc választ el. De nem. Még nem. Még nem igazán állok készen vele egy rendes beszélgetésre. Legalábbis nem egy olyanra, amit a legjobb káromkodások fűszereznek, amiket csak ismerek, két különböző nyelven.

Lehet, hogy egy fehér Miami egyetemese póló vett rá a futásra, azonban az angliai utamat legalább annyira befolyásolta egy bizonyos Pilar Veronica Reyes is. A földet érés óta vagy egy tucatszor eszembe jutott az az éjféλι jelenet a West Dade-i szobámban – ami abból bontakozott ki, hogy többóranyi távolságra futottam el egyedül a La Palomától. Amiből valóságos hurrikán keletkezett. Bármilyen felindultságot érzek a nővéremmel szemben, saját magamra még mérgesebb vagyok, amiért ennyire felelőtlenül viselkedtem.

Azonban a testem is bőségesen megfizetett a felelőtleniségemért. Emlékszem, mennyire fáj *mindenem*. Ahogy a takaróm szürke-fehér anyagának rostjai hozzádörzsölődtek sikító izmaimhoz és napégette bőrömhöz.

– *Más*<sup>12</sup> – mondta Pilar azon az estén, felém tartva vagy a századik kanál *caldo de pollót*. Még én készítettem el Abuela varázslatos tyúk-húslevesét. Az meg egy vastag réteg „Vivaporú” – Wick VapoRub – képes volt bármiféle betegséget meggyógyítani. – Lila, azt mondtam, még! – De én csak a fejemet ráztam, és beharaptam az ajkam.

– Elég volt! – közöltem. A koponyám egy nagydobnak adott ott-hont.

Pili fújta egyet, és levágta a tálat az éjjeliszekrényemre. A könyvek gyöngye úgy indult el az egészségügyi dobozunk felé, mint egy tábori nővér, rezzenéstelen arccal és határozottan.

---

<sup>12</sup> Még.

Kezei újabb adag hűsítő és bizsergető VapoRubot dörzsöltek a vádlimba. Összerezzentem, amikor újra a kenőcsért nyúlt.

– Jót fog tenni. – Még több kenőcs a sarkamra és a lábujjaimra, amiről teljesen ledörzsölődött a bőr. – Ha soha többé nem tudod felvenni azt a vörös túsarkút, az a te hibád lesz, *hermana*<sup>13</sup>.

Igen, az én hibám. Ezt kapom több mint öt óra és több mint húsz mérföld futásért, aminek a végén már csak kúszni bírtam. Miután elkezdtem, képtelen voltam megállni. És amúgy sem érdekelt.

Pilar sürgött-forgott a szobámban, párnákat paskolt, és újratöltötte a vizespoharamat, meg néha kidugta a fejét, hogy megnézzze, hol van Mami és Papi. Suttogva motyogott valamit spanyolul.

*Ostoba lány. Eszetlen, szeleburdi és önző! Mi lett volna, ha nem találalak meg? Akkor mihez kezdek? Egek, Lila!*

Ezt hallottam. Ezt láttam.

Mami és Papi ott ácsorgott a szobám ajtajában az ítélettel. Papi mélyen lehajtotta a fejét, láthatóvá téve az őszülő haját meg a kopasz foltot a fején.

Mami egy összegyűrt papír zsebkendőt szorongatott.

– Most beszélünk telefonon Catalinával és Spencerrel.

Szavai gyorsan és nyersen csengtek: Anglia. Nyár a Bagoly és Varjúban. Meg kell nyugodni. Kell egy kis idő.

A végén Mami elsírta magát, a mellkasom mélyén pedig üres lyuk tátongott.

– Anglia? Most szórakoztok velem?

Papi közelebb lépett.

– Csak az egészséged miatt. Az idei tavasz már eddig is elviselhetetlen volt számodra, most meg még Stefanie is elment.

---

<sup>13</sup> Húgom.

# **TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.**

Szívből ajánljuk,  
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!  
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST  
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

**NE HAGYD KI!**

Rendeld meg most a kiadónál!

**Még több jó könyv**

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Csak annyira volt szükségem, hogy békén hagyjanak. Hadd oldjam meg egyedül.

Mami félresöpörte az arcából a fekete tincseket.

– Szerinted nem látunk téged? Hogy hetek óta titokban sírdogálsz? Összegörnyedve jársz, és kis híján nekimesz a falnak is. Papi a panadería hűtőkamrájában talált rád sírva. Egyedül, fagyoskodva. Ez így nincs rendjén, Lila.

Én azonban több mint jól voltam. Még emlékeztem a tetőtől talpig terjedő zsibbadtság okozta édes megkönnyebbülésre, amely hűsítette Abuela homlokpuszijainak égető hiányát. Meg Andréséit is. Ahogy olyan szorosan, olyan erősen ölelt magához. A bokámtól a fülemig felmelegített, az ölélése volt az egyetlen hely, ahol egyszerre éreztem magam olyan hatalmasnak, mint egy bolygó és olyan könnyűnek, mint egy tollpihe. Csupán pár pillanatnyi csendes megkönnyebbülésre vágytam a hűtőkamrában. Aztán Papi berongyolt, és összevissza aggodalmaskodott meg túlreagált mindent.

– Nem küldhettek el! – Sem a La Palomából. Sem Miamiból. Itt a családom.

– De az egész környék, *también*<sup>14</sup>. Állandóan csak rólad beszélnek. Nem fogsz tudni meggyógyulni, ha...

Ha *mi*? Ha a személyes ügyeimről sutyorognak a városban? Jó, persze nem volt nehéz megérteni, miért. Már három éve tartott. Ehhez mindössze csak össze kellett jönnöm a prominens Millan képviselő úr fiával, Andrészel, az előkelő Coral Gablesből. Megvillantotta a filmszillaghoz méltó pofiját a tévében a családja mellett, amikor a kampány zajlott. A vásárlók, a szomszédok és a többi bolttulajdonos mind nekünk drukkoltak; imádni valónak tartották a történetünket.

---

<sup>14</sup> Is.